

Mar. Bartolova:

Nenad na delu.

Joj, to vam je naš Nenad zaposlen! Mali prijatelji, vi si tega ne morete misliti. Od ranega jutra do poznega mraka vedno stopica, teka, prinaša, odnaša, tako, da včasih pa le včasih ne vtegne spisati niti svoje naloge. Ali to se dogaja le redkokedaj in samo tedaj, ko pozabi mami povedati, da ima nalogo.

Kako da ima toliko posla naš Nenad, porečete otroci in jaz vam povem, da ga ima res. Le pomislite: pišče in dve mucici, mucici, pa vse tri sam oskrbovati! Prišlo pa je do tega tako-le:

Soseda je imela lepo črno kokoš, ki ji je nesla vso pomlad lepa, debela jajca. Nenad jo je vedno občudoval. Nekega dne mu je dejala soseda: — Veš kaj, Nenad, ko zvali koklja piščeta, dobiš eno. Tu so se začele Nenadove sanje, srečne sanje o prihodnjem piščetu. Sosedo je vedno izpraševal ali ne bo še kmalu piščet.

— Le čakaj — ga je tolažila — ko bo nehala nositi jajčka, začne kločiti in potem ji podložim. —

Joj, to je bilo dolgo pričakovanje! Dan na dan je hodil gledat, če je že znesla poslednji jajček. Slišati je moral vedno: — Danes je še, jutri bo tudi! In odhajal je žalosten. Zvečer je pa prav gotovo pomolil v svojem srčecu, da bi sosedova kokoš vendar nehala nositi. A nič ni pomagalo; jajček le ni hotelo biti konec. Če je pa žival počepnila, tedaj je zavriskal in zaklical veselo: — Ivana, že kloči, že kloči! —

Nekega dne ji je vendar podložila. In čez dvajset dni je izlezlo deset lepih, živahnih, čvrstih piščet, ki so bila kakor male žogice. One dni je pa Nenad prinašal v nalogah slabše rede in celo zaprt je bil zaradi nepazljivosti. Seveda: misli so mu uhajale od računalja le tjadof k sosedi in obstale pri koklji in piščetih.

Ko so bila piščeta stara štiri dni, je prinesel ves vesel v kletki domov svojo malo srečo. Tu je začel streči z jedjo in pijačo. Znašal je zrnca kaše, koruzne moke, kruhovih drobtin in vode, a pišče je le čivkalo ter čivkalo tudi med jedjo. Vi moji prijateljčki, ki pozante piščeta, veste, da delajo vedno tako: pobirajo in čivkajo obenem. Ali Nenad ni še nikoli imel takih živalic, zato ni vedel tega in bal se je in tresel, da je pišče bolno,

— Spat ga pa le nesi h koklji — je dejala zvečer mama, drugače ga bo zeblo. —

— Ah ne, ne — je odgovoril — saj kletko zavijem in pod pišče denem slame. — Ko je odprl drugo jutro kletko, je bilo pa pišče klaverno in kilavo in nič ni čivkalo in nič tekalo. Nenad je pa jokal, da bi se moral vsakemu smiliti; a prišla je sosedka, vzela pišče in ga dela h koklji, da bi se zopet ogrelo. Nenad je pač hodil gledat, a domov ga vendar ni hotel imeti celih dolgih osem dni.

Naposled ga je vendar prinesel, da je bilo njegovo, samo njegovo. In kako se ga je pišče kmalu privadilo! Ko je zaklical, prišedši domov, pred hišo: pidi ,pidi — se mu je oglasilo v pritlični sobi takoj s svojim čiv-čiv. Vedeti morate namreč, dragi otroci, da je moralo biti pišče med tem, ko je bil Nenad v šoli, vedno zaprto, ker je veliko podgan okoli hiše. Vidite in zdaj pridem še k Nenadovim mucicam. Ne vem, dragi prijateljski, če je pri vas tudi tako kakor pri nas, da ni nikjer več videti nobene mačke. Pri nas je res tako. Prej je bilo vse polno maček in mačje ponočne godbe, sedaj pa skoraj ne vemo več, kako muca mijavka. Pravijo, da so med vojno vse mačke ljudje sneli. Ne vem, če je res, pravijo pa, da je mačje meso tako dobro kakor kunčje.

Ker pa ni maček, se nam je zaredilo mnogo miši in podgan, ki nam delajo silno škodo. Vse pasti starega in novega kova ne pomagajo nič. Zato smo opazovali daleč naokoli, kje bo kaka redka muca dobila mlade, da poprosimo ene ali dveh. In res: posrečilo se nam je. Iz mesta gor so nam poslali dve drobni črni mucici, ko sta komaj izpregledali. Tudi ti dve živalici je vzel Nenad v svojo oskrbo in sicer je previdno ju stlačil v globoko skrinjico, da bi ne mogli do piščeta in njegove kletke. Vsako jutro je odpiral svojim živalim, vodil jih na dvorišče ter vedno pazil, da si mačice in pišče niso prišle preblizo. Pri tem je pa vedno pel, pel tako veselo, če tudi malo razglašeno, pel besede in napeve po svoje. Živalice so pa lepo rasle in nekega jutra je Nenad kar ostrmel. Piščeta ni našel v kletki in mačic ne v skrinjici. Bile so vse tri za drugimi vrati v najlepšem prijateljstvu. In to prijateljstvo je postajalo od dne do dne trdnejše in prisrčnejše, a vsa tri mlada srčeca drobnih živalic so bila najudanejša našemu Nenadu. Toda koliko dela ima s svojo živinico ubogi deček! Če le pride pit vodo gori v kuhinjo, tečejo vse tri s krikom in vikom za njim; on pa ve, da jih mama ne mara v hišo, ker posebno pišče ne zna, kaj se spodobi. Zato mora Nenad gledati, da jim uide z zvižajo, zavije okoli hišnega vogla, zvabi jih v grm ter zbeži, a hiteti mora, ker so že za njim. Nekega dne pristopica prav nalahno in skrivnostno ter zašepče svoji mami, naj gre nekaj pogledat. In res, otroci, prizor je bil vreden, da si ga je ogledala tudi mama. Pišče je obiralo sedaj eni sedaj drugi mucic sitne bolhe, mucic sta ležali mirno in zadovoljno, le tu in tam je ena ali druga dela piščetu prednji tačici okrog vratu nežno, kakor bi ga hotela objeti. Le ko prinaša mucicama jesti, samo tedaj se razdere prijateljstvo Nenadovih živalic. Pišče je strašno požrešno in hoče snesti

vse samo, če tudi ni ta hrana njemu namenjena. Pik, pik, hiti s svojim kljunom in pik, pik pada tudi po glavah ubogih mačic. Tedaj ima naš Nenad pravo pokoro! Dasi nabira piščetu žuželk, mu drobi svojega kruha, potresa zrnca, vendar ni nikoli sito in to je velik križ. Malo, čisto malo je piščetu že začelo rasti perje in tudi mucici sta že toliko zrasli, da skočita že sami z nizke klopi na dvorišču.

Včasih se pa vendar Nenad malo boji in trese, da je s tem svojim delom v šoli kaj zamudil. Zato nese šolsko knjigo s seboj dol, pa — seveda — saj mu ne dajo živalice miru, da bi se učil. Tako leži knjiga kmalu zopet pozabljena tam na klopici. Oh, in mama mu je zažugala, da bo gorjé, če poslabša rede v šolskem izpričevalu! A ne utegne, res ne utegne. Ta je edina neprijetna misel in skrb, ki ga muči pa le za trenotek. Kmalu prepeva zopet doli na dvorišču, da nam je kar toplo pri srcu. Srečen naš Nenad!

Plavajo mi barčice . . .

„Jesen je bila takrat:
šume so porumenele,
drobne ptičke iz lesov
čez vodice odletele.

Šle so ptičke drobne, šle,
a za njimi je šel sinko;
ptičke nesla je perot,
z barko je odjadral Vinko.

Ptičke so se vrnile,
ko je polje cvet pogrnil;
ali kje je sinko moj,
da se še sedaj ni vrnil?

Kteri bistri kapitan
sinka mi domov pripelje?
k Bogu bom molila zanj,
da izpolni mu vse želje.

A njegovi barčici,
bogme, posrebrim krmilo,
bela jadra z jamborov
mu povezem z mehko svilo. . .“

Plavajo mi barčice
čez vodico, pa rumena
vsaka nosi jadrca,
v svilo vezena — nobena.

Karel Širok.